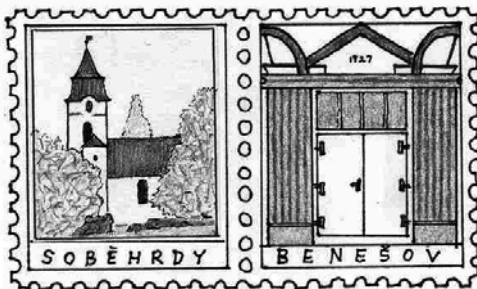

ČÍSLO 81 (4/2014)

PROSINEC 2014

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

VÁNOČNÍ ÚVODNÍK

Ó pojďme, pokloňme se

Od dětství mne rozčiloval nasládlý pěvec, co vždycky v čase před Vánoci vyměnil "kávu si osladím" za Adeste fideles. Dobře se uživil před převratem i po něm, a v těch 70. letech mu nedělalo nejmenší problém sladce pomlčet o těch, kterým "zakázali hrát a zakázali zpívat". A vždycky, když se teď ono medové Adeste ozve, vybaví se mi s ním i celá faleš, co se za ním skrývá.

O to příjemnější bylo zjištění, že jako *Ó křesťané všichni* otextoval ten krásný křesťanský hymnus do evangelického zpěvníku někdejší soběhrdský a benešovský farář Josef Šlechta (viz výbor z jeho básní *Před tvým tajemstvím*, vydaná benešovským sborem v r. 2007). Docela se mu to povedlo. Včetně vystižení onoho příslovečného vánočního trpytu, jak ho umějí v anglosaských zemích (kdo četl Harryho Pottera, ví že "Ó křesťané všichni" si v radostném plesání zpívali i v Bradavicích). Ono mohutné sborové *Ó pojďme, pokloňme se* má 25. prosince (a ani o vteřinu dříve!) zaznít jako pozvání všem bez rozdílu: Teď konečně máme komu vzdát božsky oddanou úctu - Ježíši. Neboť pro nás (nejen pro nás, ale i pro nás) přišel, *aby nám byl nejbližší, vzal na se z lásky člověčenství naše*.

Také se ovšem sluší podotknout, co v té písni výslovně není (za což J. Šlechta nemůže, neboť to není ani v originále), ale co k tomu vánočnímu evangeliu patří: Láska, která přivedla Ježíše na svět, není láska k tzv. dobrým lidičkám, ale ke stvoření prolezlému so-

bectvím, vychytralostí, schopností vlichotit se mocným za každého režimu, lhostejností vůči těm, kdo trpí nesrovnatelně víc než my (však taky naše země odmítla na začátku letošního adventu přijmout uprchlíky ze Syrie). A ovšem láska ke všem obětem tohoto sobectví, vychytralosti a lhostejnosti. Takovéhle "člověčenství naše" vzal na sebe ten, jehož velebíme. Právě v odcizených a nepřátelských poměrech, které si my lidé umíme navzájem připravit, je nám nejbližší. Jako bratr, přítel - a ovšem - jako Syn Boží. Tedy ten, který celým svým člověčenstvím, od jeslí až po kříž bude dosvědčovat: Bůh to s vámi nevzdal, právě naopak. Je s vámi, zvedá na nohy i na cestu obnovené víry, a vysvobozuje a obnovuje i to vaše člověčenství. Když nám to jen trochu dojde - jak po adventním ztišení nepropuknout na Vánoce opravdu a bezezbytku nadšeně *Ó pojďme, pokloňme se...?*

Tomáš Trusina

KÁZÁNÍ

Gn 21, 1-8

Izák – Smíšek. Je významné, že toto jméno nese jeden z praotců víry. Matka Sára pochopila určení tohoto jména Bohem jako Boží dar a úkol: *Bůh mi dopřál, že se mohu smát. Se mnou ať se směje každý, kdo o tom uslyší.* - V Abrahamových stanech vypukl smích. Bůh Abrahamův chce jistě také nám dnes – v tomto podmrčeném listopadovém dnu, kdy nám třeba vůbec není do smíchu, darovat smích.

Po 25 letech kdy odešel Abraham z Cháranu, dočkají se Abraham se Sárrou potomka. Po všech zkouškách, selháních a odbočkách z cesty víry, ale i po všech návratech a věrné naději, se jim narodí syn. Boží zaslíbení se plní, víra bude pokračovat dál. Abraham ve svém stáří poznává, že vykročil na správnou cestu, že Boží slovo je pravdivé. Z Abrahamových potomků, jichž bude víc než písku na mořském břehu a hvězd na obloze, má být Izák první z toho počtu.

Abraham už jednoho syna má – Izmaela. Ten je také Abrahamovo tělo a krev. Dědictví Božího požehnání pro všechna pokolení země se ale má vztahovat jen na Izáka.

Z Nového zákona – Pavel o tom mluví v Listu Galatským (kp. 4) a Římanům (kp. 9) – je zřejmé, že rodová linie, kterou Bůh začal

Abrahamem a ve které pokračoval Izákem - ústí přes Krista přímo do církve nové smlouvy. Izákovo narození není soukromou rodinnou záležitostí. Jde zde o prvořadou událost v Božím plánu spásy.

Pokud měl být někdo na světě „smějícím se dědicem“ – pak tento Izák. Izák se nesměje jen za sebe. Izák se směje za všechna pokolení země.

Abrahamovi bylo 100 let, když se mu syn Izák narodil....Kdo by byl Abrahamovi řekl, že Sára bude kojit syny? A přece jsem mu porodila syna, ačkoli je stár, raduje se Sára.

Stoletý, který zplodí dítě. Devadesátiletá, která otěhotní. Smrtná „urážka rozumu“. Dítě, které se tu narodilo, sice vypadá jako každé jiné, je ale od samého počátku zahaleno tajemstvím. A zde jde o Boží tajemství. Není tu psáno, že by byl muž poznal svou ženu, jako jinde v běžných případech, ale že *Hospodin navštívil Sáru* – a proto otěhotněla.

Takových „urážek rozumu“ najdeme v Bibli víc. Stejně je tomu např. u Jákoba, Samsona, Samuele. Zachariáš a Alžběta se stanou ve svém vysokém věku rodiči Jana Křtitele, Maria, která nepoznala muže, se stala matkou Páně. Má nám být jasné, že tady nejde o lidské zásluhy, ale že sám Bůh zde uskutečňuje své dílo spásy.

Izák. Smíšek. To jméno nepřestává připomínat dvojí zkušenost - dvojí lidský smích:

První smích – to byl smích Abrahama a pak i Sáry, když poprvé slyšeli, že se jim v pokročilém věku má narodit syn. Byl to smích posměšný, nedůvěřivý. Smích, kdy se člověk vysmívá něčemu, co sám považuje za nemožné. Je to smích nevěry, posměch vůči nové, překvapivé Boží budoucnosti. Úšklebek nevěry nebo úsměšek skeptika. A toto selhání, tato nedůvěra má být ve jménu zapsaná jako memento – má stále připomínat lidský výsměch Božímu dílu. *Ano, Sáro, smála ses tomu.*

Pak je tu ale ještě smích druhý - smích plný radosti a úlevy, smích štěstí z nového života. Sára po Izákově narození vyznává: *Bůh mi dopřál, že se mohu smát.* - Boží dílo, které před námi otevírá budoucnost, které smíme přijmout pro svou záchranu i potěšení - toto dílo zcela přirozeně působí v lidském srdci radost. Je to smích vděčnosti a naděje. Ozývá se pokaždé, když se člověk střetává s Boží láskou, s jeho odpuštěním, s novými, nečekaně krásnými věcmi - které činí náš život hlubším, smysluplnějším.

Takový smích, jaký zde připravil Bůh Sáře a Abrahamovi, nám vychází vstříc z celé Bible. Především zazáří pokaždé, když je zachráněn člověk, který prohlédne ve svém pokřiveném životě, obrátí se a v důvěře Bohu přijme darem nový začátek.

Takový smích můžeme zaslechnout u ženy hříšnice, která na hostině u farizeje Šimona slyší Ježíšova slova: *Jsou ti odpuštěny hříchy. Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoj!*

Nebo tam v Jerichu, v domě vrchního celníka Zachea, který myslel na svůj mamon. Jednoho dne ho posedla touha uvidět Ježíše, vylezl na strom a byl pak zasažen Ježíšovým voláním: *Dnes musím zůstat ve tvém domě.* A jak potom byl ten boháč vysvobozen ze své zlaté klece, jak Ježíš slavnostně prohlásil: *Dnes přišlo spasení do tohoto domu* – tehdy propukl v prostorách Zacheova domu velký smích. Ten smích, který se mění v jásot, ve velkou radost a který může darovat jen Bůh.

Na smích toho, komu bylo darováno odpuštění a nový začátek - ukazuje Ježíš také v podobenství o synu, který jde do sebe, obrátí se a navrátí se k otci. A otec mu připraví hostinu: *Hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, ztratil se a je nalezen.* A v domě propukl velký smích, velká radost nad záchranou.

Ježíš upozorňuje na to, že radost nad záchranou každého jednotlivého hříšníka překračuje všechny pozemské hranice a zaznívá ozvěnou ve věčných dálavách: *Pravím vám, že v nebi bude radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání.*

Tento smích se konečně soustřeďuje k hodině, kdy se *naplnil čas a Bůh poslal svého Syna.* Odlesk tohoto smíchu se vznášel nad Marií a Josefem ve stáji, nad pastýři na poli, nad mudrci, kteří šli v noci za betlémskou hvězdou. Mocný smích naplnění pronikl z věčných dálav, které nemohly obsáhnout jásot - takže anděl zvolal na zem: *Zvěstuji vám velkou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel.* A nebeské zástupy přijaly jásot a volaly, až se to ozývalo po celém světě: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.*

Něco z tohoto divu radosti se nám dostává také při VP – je to radost z odpuštění, smích radosti nad možností nového začátku.

Cesta za smyslem života se nemůže bez této radosti, bez tohoto šťastného smíchu obejít.

Radost z Božího díla se ale nemusí projevovat sladkými úsměvy na všechny strany. Je to radost, která je uložena hluboko v srdci - jako podtón všeho našeho jednání. Je to radost z toho, že věci mají

smysl, že Pán Bůh své dílo neopouští, že umožňuje nový život a všechny nás zve ke své budoucnosti, kterou před námi otevírá. To je životní postoj, který dělá z lidí příjemné, sympatické a nadějeplné tvory se smyslem pro humor. Věřící člověk se jistě může nad mnoha věcmi trápit, dělat si starosti. Nemusí pořád chodit s pusou od ucha k uchu. Ale myslím, že by neměl být ufňukaný, ublížený, rezignovaný, zatrpklý. To s vírou nejde moc dohromady.

Při všech úspěších společenských a protibožských sil - platí nemalomyslně, ale uvědomit si, že jejich dílo stojí na hliněných nohou. Ostatně - je psáno o těch, kteří se jako Abraham a Sára přes svoji slabost drží Božího zaslíbení a přes všechny úsměšky se nedají odradit od svého smíchu, že nakonec „budou jejich ústa naplněna smíchem.“

Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jako ve snu. Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal. Tehdy se říkalo mezi pronárody: Hospodin s nimi učinil velké věci. Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se (Ž 126).

Takový nakonec bude smích, který kdysi začal narozením Izáka a slovy matky Sáry: *Bůh mi dopřál, že se mohu smát. Se mnou ať se směje každý, kdo o tom uslyší.*

Jak moc to potřebujeme slyšet: Radujme se, křesťané. Hodujme a buďme veselí! *Neboť dítě narodilo se nám, syn dán jest nám a jeho království nebude konce.*

Amen.

Pavla Jandečková

VZPOMÍNÁNÍ NA PODZIM

➤ Zpráva z konventu

Letos se konventuálové pražského seniorátu sešli 8. listopadu v prostorách vinohradského sboru. Pro mne to byl konvent plný nečekaných okamžiků a rozporuplných pocitů.

Začalo to už tím, že jsem nemohla najít vinohradský kostel. Přitom jsem od něj byla pár desítek metrů! Zachránil mě mobil, přesněji na jeho druhé straně v Benešově Jana Trusínová, která mě správně navedla. Dorazila jsem včas a podle plánu jako první (měla jsem na starost zachycení účasti všech poslanců a hostů).

Dopolední program běžel podle předpokladu, střídaly se zprávy (předsednictva, seniorátního výboru, poradních odborů, JJ a tak dále) a volby (např. průzkumná volba synodní rady, volba seniorátního faráře, poslanců na synodu a jejich náhradníků, dvou náhradníků do seniorátního představenstva JJ apod.) Vítaným a milým zpestřením dopoledního programu bylo ocenění a poděkování pracovníkům středisek Diakonie, které na konventu zastupovali někteří ředitelé. Ti krátce o svých střediscích a práci v nich pohovořili. S radostí konstatuji, že byl přítomen i pan Petr Dvořák, ředitel našeho střediska ve Vlašimi. Během polední pauzy mohli účastníci konventu navštívit obchůdek Jeden svět.

Odpolední program začal důležitými zprávami o hospodaření seniorátu, zprávou a volbou revizorů hospodaření, návrhy repartic.

Ovšem nečekaným jádrem konventu se stala následná rozprava ke zprávám. Připravený a poměrně dlouhý kritický příspěvek konventuála z Libně ke zprávě o činnosti v rámci projektu Společně žít v míru a ke zprávě o činnosti faráře pro mládež vyvolal několik věcných i emotivních reakcí, hlavně k tématu homosexuality. Poté delegáti přesvědčivě podpořili zprávy i postupy faráře Mikuláše Vymětala v daném projektu a v ostatních činnostech; zcela zamítli výše uvedený příspěvek. Tahle pasáž mě velmi pohltila a měla jsem z ní vnitřní tichou radost (z reakcí diskutujících a ze zamítnutí předloženého návrhu onoho konventuála).

Poté přišlo vyjadřování se k předpokládané budoucnosti sborů – k podílu diakonických a rozvojových projektů a k modelu samofinancování. Také se hlasovalo v této souvislosti o změnách církevního zřízení. A musím přiznat, že tady pro mne přišlo největší zklamání dne. Jistě, bylo to svobodné rozhodnutí konventuálů. Přijímám výsledek – ale mrzí mne. K navrhovaným změnám církevního zřízení se totiž dopředu vyjádřila staršovstva jednotlivých sborů (25). Předsednictvu konventu bylo doručeno 24x rozhodnutí ANO, tedy změny přijmout. Na konventu však několik farářů uplatnilo hlas proti, několik poslanců odešlo dřív, nebyla otevřena rozprava – a v takové chvíli konvent odpověděl na dotazník synodu většinou hlasů NE. Možná to povede k právně preciznějšímu zpracování změny církevního zřízení. Já jsem však v tu chvíli pořádně nevnímala modlitbu na závěr jednání a ani závěrečnou píseň. Poprvé z těch šesti konventů, na kterých jsem byla.

Mirka Nulíčková

➤ Neděle díkčinění

19. října jsme měli v Soběhrdech neděli díkčinění. Program vypadal tak, že jsme se nejdříve přiblížili auty na Krásnou horu, zbytek došli procházkou k tradičnímu místu. Zde prožili krásné bohoslužby s večeří Páně.

Poté jsme se přesunuli na faru, kde nás čekal slavnostní oběd s pečenou kachnou.

Po obědě jsme vyslechli přednášku našeho faráře k 600. výročí obnovení přijímání svátosti chleba a vína pod obojím způsobem. Vybíráme z různých příspěvků na toto téma, jak je připravil Petr Turecký:

Miloš Rejchrt (předmluva k Jan Kalvín, Malé pojednání o večeři Páně)

Zwingli připomíná, že ve starém Římě slovo sacramentum označovalo přísahu při vstupu vojáka do legie. Podobně pak křest a večeře Páně nás přísežně zavazují a potvrzují naše odhodlání bojovat pod praporem Kristovým za vítězství evangelia v našich životech i ve světě kolem nás. Ve svátostech dosvědčujeme všem lidem, že tvoříme jedno tělo a budujeme bratrství. Večeři Páně je třeba vysluhovat pravidelně, ale ne příliš často, neboť ani městské slavnosti, které manifestují a utužují soudržnost lidu, se nepořádají každý týden. V církvích, které se drží tradice zwingliovské, se večeře Páně koná čtyřikrát do roka.

Kalvín, o generaci mladší než hlavní protagonisté reformace, nebyl plně spokojen ani s luterským, ani s zwingliovským vnímáním svátostí a pokusil se o smířlivou syntézu. Podle Kalvína, když věřící podstupuje křest a přijímá večeři Páně, Bůh skrze svého svatého Ducha koná své dílo v jeho srdci. Dar Boží milosti a rituál nejsou příčina a následek a také ani jedno z toho není dřív a druhé později, nýbrž

dějí se současně a spojeně. Jejich spojitost není dána vlastní jakostí svátosti, ale Božím zásahem. Tento zásah se při vysluhování svátostí děje pokaždé nově, neboť Bůh to tak slíbil a své sliby plní. Kalvín odmítá ztotožnit při večeři Páně vysluhovaný a přijímaný chléb s tělem Kristovým, neboť „znamení“ není totéž co skutečnost, na kterou znamení odkazuje. Zároveň ale nechce jedno od druhého oddělovat: označovaná skutečnost je ve znamení přítomna (znamení tedy není „prázdné“). S chlebem a vínem komunikant přijímá „reálně“ Kristovo tělo a jeho krev. Jelikož je večeře Páně vynikající pomůckou pro nás imbecily (toto slovo v jeho době označovalo celkovou slabost), jimž je komunikace s Kristem prostřednictvím pouhého slova úkolem přespříliš náročným, je vhodné konat v církvi večeři Páně jednou týdně nebo alespoň jednou měsíčně. Tento svůj záměr Kalvín v Ženevě neprosadil.* Luterství spolu s veškerým protestantismem odmítlo spekulaci o předpodstatnění chleba a vína v tělo a krev Kristovu, trvá ale na tom, že tělo a krev Kristovy svátostně sjednocené s chlebem a vínem jsou spolu s nimi přijímány „netoliko duchovně, skrze víru, ale také ústy“.

*Kalvínovi se ve štrasburském exilu zalíbilo vysluhování večeře Páně každý měsíc. Hned po svém návratu v září 1541 chtěl tuto praxi zavést také v Ženevě. Magistrát sice projevil kající vstřícnost vůči nepostradatelnému a z vyhnanství znovu povolánému mistru Kalvínovi, upravil mu plat na dvojnásobek, zároveň ale rozhodl, že vysluhování čtyřikrát do roka, tak jak to dělají v Bernu, úplně stačí.

Četnost večeře Páně a její chápání je i naším tématem, a tak byl prostor i pro naše vyjádření.

PODĚKOVÁNÍ ZA POMOC PŘI BAZARU:

Jako každoročně, tak i letos se v našem soběhrdském sboru uskutečnil bazar. Díky za spolupráci dobříšskému a hořickému sboru! Bez nich bychom takovou akci asi nedokázali uspořádat.

I letos jsme byli s průběhem spokojeni, zvláště když nám přálo tak pěkné, teplé počasí a vládla po celý týden skvělá nálada. Někteří pomáhali přímo při akci, někteří se starali o naše žaludky a věřte, byly to samé laskominky. :-)

Máme radost ze spokojenosti návštěvníků i z toho, že můžeme malým příspěvkem pomoci sboru v Sedlci Prčici a sboru ve Zručí n.Sázavou.

Děkujeme všem za jakoukoliv pomoc a těšíme se, že příští rok bazar opět uskutečníme.

Už teď se těší bazarovský kolektiv. :-)

➤ PODZIMNÍ VÍKENDOVKA DĚTÍ V SOBĚHRDECH

Na letošní říjnové víkendovce (zúčastnilo se jí 27 dětí + několik praktikantů) jsme si připomněli příběh praotce Abrahama. Toto téma jsme s dětmi probírali také na letním setkání dětí v Luh u Čimi. Abrahama jsme znázornili pomocí starého židovského vyprávění o nehodném synu (Abram), který se vzepřel svému otci Tera-chovi. Ten totiž vlastnil obchod s bůžky na ledasco. Abram se rozhodl obchod od otce nepřevzít a odejít za opravdovým Bohem.

Děti prožily něco z tohoto odchodu při noční páteční hře. V sobotu dopoledne si příběh přečetly z Bible a potom se vydaly do lesů po stopách Abrahama, hledaly všelijaké bůžky s tajnými značkami, které je dovedly až k Abrahamovi.

Cestou jsme se také něco dozvěděli o všelijakém hmyzu a rostlinách, nad mezihořskou vápenkou kluci pro děti nachystali lanovou dráhu.

V neděli jsme se k příběhu vrátili při bohoslužbách. A tak jsme si mohli zapamatovat, že pro nový začátek není nikdy pozdě a že na cestu za Hospodinem můžeme vzít sebou i ty, na nichž nám záleží.

Petr Turecký

➤ PRČICKÉ OHLÉDNUTÍ ZA PODZIMEM

Rok téměř uplynul, už se přiblížil advent a s ním očekávání i vzpomínání. Když o tom tak přemýšlím, letos jsme v našem sboru prožili společně hezké chvíle. Oslavili jsme hodně slavnostně 90. výročí stavby kaple, přivítali jsme návštěvy na seniorátní neděli, radovali jsme se z rekonstrukce interiéru kaple, kde nám je nyní příjemněji. Děti zaplnily o víkendovkách prostory kaple i zahradu.

Přivítali jsme na koncertech ZUŠ v Sedlci-Prčici mladé hudebníky, kteří nám zahráli a zazpívali pro radost.

Zázitek z oslavy 600 let přijímání pod obojí v kapli Betlémské byl pro mě nezapomenutelný, jsem ráda, že jsem mohla být přítomna, jen trochu mě mrzelo, že jsem si nemohla vybrat z mnohých nabízených programů, které byly součástí oslav výročí v Praze v neděli 12. října, díky nedostatečné dopravní obslužnosti do Sedlce-Prčice v neděli a ve svátky.

Betlémská kaple

V listopadu se někteří z nás zúčastnili setkání pamětníků a výletu do kraje Podlipanska, dále se budeme setkávat a podílet se na vytvoření “Živé kroniky” našeho města a přilehlých obcí. Toto se-

tkání a výlety pořádá MAS Krajina srdce, což je místní akční skupina, která se zajímá a svou pomocí pomáhá získávat prostředky přispívající ke kvalitnějšímu a pestřejšímu životu na venkově a snaží se podporovat hezké vztahy mezi obyvateli venkova.

Na výletě u kubistické vily

Také účast na setkání kurátorů v Praze na Smíchově 18. října byla pro mě slavnostní a zajímavá, ráda jsem se tam setkala se zajímavými lidmi a poslechla si jejich povídání o tom, jak se jim žije v jejich sborech a vzpomínky na to, jak tam začínali i jejich názory, jak vidí budoucnost sborů nebo jak přispívají velice významně na charitativní účely. Velmi zajímavé bylo i vystoupení p. Mgr. Mikuláše Vymětala, který nám představil slovem i obrazem sborník *Pijte z něho všichni*, vydaný k šestistému výročí přijímání pod obojí a která pojednává i o historii kostela Martina ve zdi a je i o vzpomínání na uplynulá léta. Je to krásná publikace a určitě stojí za to ji vlastnit ve své knihovně.

A co nás čeká? „Obvyklý“ adventní program, obvyklý ale neznamená stereotypní, vždyť nás obohatí o prožitky duchovní, které nám prosvětlí podzimní chmurné počasí a naladí do krásného času. Adventu – očekávání času vánočního, oslavy narození Ježíše Krista.

Marcela Doktorová

➤ RODINNÁ NEDĚLE V SOBĚHRDECH

První adventní neděle byla letos ještě v listopadu, přesto kostel v Soběhrdech jsme měli nazdobený už vánočně. Tato neděle měla být rodinná. To znamená, že děti neodcházejí do nedělní školy, nýbrž kázání se jim přizpůsobuje. Děti však byly pouze dvě místní a dvě na návštěvě, a to tak malé, že jediné Maruška statečně odpovídala na otázky faráře. Kázání našťastí rozuměli i dospělí....

Připomněli jsme si známý text z proroka Izajáše o výhonku z kmene Jišajova: *I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. (Iz11,1)*

Jišaj byl otec krále Davida, z davidovského rodu se narodil po mnoha generacích Ježíš. Advent nám připomíná příchod Mesiáše, který jako lékař umí uzdravit mnohé nemoci a všelijaká trápení. Děti si mohly promyslet, které věci patří do Božího království, k čemu nás Mesiáš vede a které zaniknou. Ukázali jsme si

také tisíc let staré iluminace výhonku z kmene Jišajova z Vyšehradského kodexu, který byl vytvořen pro korunovací českého krále Vratislava II. v řezenském iluminátorském okruhu.

Následující program byl ještě méně adventní – přenesli jsme se díky fotografiím do teplých krajů – až na indonéské ostrovy. Díky rodině Lukáše Hudce jsme mohli spatřit nádherné záběry deštných lesů, které jsou však vytlačovány plantážemi olejných palem, úžasně fotogenická políčka rýže až po krajinu vysokých sopek vystupující z mraků. Pro nás méně dobrodružné povahy alespoň překrásné fotografické okénko do odvrácené části naší zeměkoule; beze vší námahy tělesné a odvahy riskovat nebezpečí infekce, zranění, nedostatku lékařského ošetření a pitné vody, problémy s dopravou atd. A to vše s dětmi na zádech...

MS

Rozhovor s Líbou Podroužkovou, (roč. 1933)

Žalm 119, v. 32

*Poběžím cestou tvých
příkázání, dal jsi mé-
mu srdci volnost.*

Jak se slavily Váno- ce v Soběhrdech?

Do kostela jsme jako děti chodily se sestrami. Na Boží hod vánoční nás vozil strýc Šturc, ten měl taky děti, které chodily s námi. Ty byly mladší.

V kostele, kde je dnes klavír, stával veliký vánoční stromek. Na Boží hod vánoční jsme předříkávali básničky. Po našem vystoupení se stromek rozsvěcel. Nejvyšší svíčka se musela rozsvítit speciálním dlouhým bidlem. Moc se mi to jako dítěti líbilo.

V kterých letech to bylo?

Mluvíme o době počátku čtyřicátých let.

Kolik vás dětí bylo?

Někdy se nás sešlo víc, jindy méně. Na náboženství (ve škole) nám dal pan farář básničky, které jsme se museli naučit, každý ji potom řekl sám. Při bohoslužbách to vypadalo tak, že bylo kázání a potom jsme my děti chodily po jednom ke stolu Páně, uklonily jsme se a řekly básničku. Básničky pojednávaly o Vánocích. Když jsme předříkali básničky, tak se zpívalo a nakonec se rozdávaly

pytlíky s cukrovím, pekař – pan Berek – upekl každý rok vánočku podle počtu dětí a ta vánočka se také rozdávala a na tu jsem se moc těšila. Každá rodina dávala na vánoční slavnost cukroví. Nejvíc si pamatuji ten stromeček. Tak veliký jsem nikde neviděla. Moc se mi líbily ozdoby – např. taštičky z krepového papíru. Říkala mi Mařenka Boháčová, že je dělala spolu s jejími vrstevnicemi. Muselo to být tedy na počátku třicátých let.

Jak to bylo při SVP?

Vybavuji si, že při večeři Páně jsme my děti seděly v lavicích. Lidi stáli v kruhu kolem stolu Páně jako dnes. Svatá večeře Páně se vysluhovala i na Nový rok, někteří lidé se nedostali do kostela na Boží hod vánoční, tak mohli jít na Nový rok.

Bavilo tě učení básniček?

Bavilo! Když jsem měla jít do kostela přednášet, stoupla jsem si doma na stoličku, uklonila se a předříkávala, abych to uměla.

Je něco, co ti tenkrát připadalo lepší než dnes, nebo horší?

Nedá se to tak říct, Vánoce si ve sboru připomínáme stejně důstojně. Samozřejmě tím, že jsem byla malá, tak mám na tu dobu hezké vzpomínky. I když to vlastně bylo v době války.

Pamatuješ si na konfirmaci?

Pamatuji se, že nás bylo asi deset, konfirmoval nás pan farář Koutný, bohužel se nezachovala fotografie, je dokonce možné, že nás ani nikdo nefotil. Sešli jsme se na výročí padesát let od konfirmace a i ostatní potvrdili, že fotografii nemají. Konfirmace probíhala jako zkouška. Bylo to přísné, nevěděli jsme, jakou otázku dostaneme. Otázky nám kladl farář.

Vybavíš si pocit po konfirmaci?

Byla jsem ráda, že jsem mohla začít chodit k večeři Páně. Bohužel si na samotnou konfirmační přípravu moc nepamatuji.

Dostala jsi dárek?

Ne, byli jsme čtyři (bratr a dvě sestry) a moc peněz nebylo. Nevím, jestli to tak bylo i v jiných rodinách. U nás všichni museli moc pracovat, měli jsme hospodářství, takže se o těch věcech přemýšlelo jinak než dnes.

Jak jste chodili do kostela?

Hodně rodin nechodilo pravidelně do kostela kvůli sezónním zemědělským pracem. V zimě se chodilo víc, ale když napadlo hodně sněhu, tak jsme také nemohli. Pravidlem také bylo, že se členové rodiny střídali. Samozřejmě jsme chodili pěšky. Byla to výprava na celý den. Pamatuji se, že jsme chodily tak po dvou dětech a jeden dospělý byl jako doprovod.

Moje maminka chodila ještě z Čerčan do Soběhrd do evangelické školy, takže tuto cestu šla každý den po celý rok a ještě navíc často o nedělích do kostela. Děti chodilo víc, např. ještě ze Lštění, to měly tady v Čerčanech sraz. Pak se k nim přidávaly děti ze Žiňan a dalších okolních vesnic.

Vybavuješ si nějaké případy, kdy se vám za to, že chodíte do kostela, někdo posmíval?

Vybavuji si, že když jsme chodily tady v Čerčanech jako děti na náboženství, jiné děti na nás pokřikovaly: berani budou mít náboženství! Nic jsme si z toho nedělali.

Maminka moje kamarádky jednou říkala (bylo to v padesátých letech): víš, vás evangelíků není moc, ale držíte při sobě. Spíš než my katolíci. Díky ní jsem si uvědomila, jak moc je pro mne evangelická víra důležitá. Tato sounáležitost již v současnosti není tak silná jako tehdy. Někdy mám pocit, že lidi k sobě tehdy měli blíž.

Je to proto, že život byl tehdy těžší?

Z části snad ano. Neumím to více popsat, roli v tom hraje víc věcí.

Co tě dnes těší na Soběhrdském sboru?

Jsem moc ráda, že se mohu i dnes setkávat s mladšími lidmi, než jsem já. Jsem ráda, že navazují na tradici, na níž se podílela i má generace. A na níž se nakonec podílely i generace přede mnou.

Co bys přála Soběhrdskému sboru do budoucnosti?

Přála bych si, aby sbor mohl pokračovat, aby k nám nacházeli cestu i mladí lidé. V dnešní době je mnoho různých jiných nabídek a možností, které ale nejsou tak podstatné. V tomto smyslu to za mého mládí bylo snad jednodušší, protože jiné možnosti nebyly.

Za rozhovor děkuje Petr Turecký

VÍTE, NAČ VYBÍRÁME V RÁMCI CELOCÍRKEVNÍCH SBÍREK?

Občas při ohláškách slyšíte, že konáme celocírkevní sbírku. Abyste měli lepší představu, nač jsou výnosy těchto sbírek použity, tak se pokusím základní informace shrnout, snad nebudu příliš obsírná.

Předně je třeba vědět, že celocírkevní sbírky na daný rok jsou schvalovány synodem. A tak sbírky pro rok 2014 byly vyhlášeny v minulém roce na 3. zasedání 33. synodu v usnesení č.42. Na sbory poté dorazila přehledná tabulka s názvy, termíny, čísla účtů a v průběhu roku pak i průvodní dopisy ke každé vyhlášené sbírce.

Patří sem:

– sbírka na tisk ČCE a jinou publikační činnost

Z této sbírky je podporováno vydávání Českého bratra, časopisu pro mládež Nota nebe (dříve Bratrstvo), Sbírek kázání a vydávání katechetických pomůcek pro práci s dětmi; probíhá na postní neděli obvykle v únoru.

– sbírka HDL (hlavní dar lásky) Jeronýmovy jednoty

Tato sbírka slouží k podpoře nejnaléhavějšího a zpravidla také finančně nejnáročnějšího stavebního počínu v rámci ČCE v daném roce; jedná se o významnou solidární pomoc. V roce 2013 byla využita na podporu technicky i finančně náročné opravy věží ve Vanovicích, v roce 2014 na opravu havarijního stavu věže kostela ČCE v Nymburce; HDL sbíráme o Velikonocích.

– sbírka pro Diakonii ČCE

Jak už napovídá název, využije se výtěžek sbírky pro službu potřebným. V roce 2013 byla příspěvkem na stavbu chráněného bydlení v Nosislavi, v roce 2014 pak na podporu dobudování česko-německé mateřské školy v Chebu; termín pro její vykonání je o Svatodušních svátcích.

– sbírka solidarity sborů

Tato sbírka pomáhá financovat kazatele těm sborům, které nemají dostatek finančních prostředků na úhradu odvodu do Personálního fondu. Solidární prostředky jsou možností, jak mohou „silné“ sbory přispět „slabším“. Částečně slouží vybrané finanční prostředky i na misijní a podporovaná kazatelská místa; je tím usnadněna práce církve na místech, kde se nově začíná nebo je činnost obnovována; probíhá v červnu.

– ***sbírka pro Evangelickou akademii***

Evangelická akademie má v současnosti šest škol. Dvě jsou v Praze, dvě v Brně, jedna v Náchodě a jedna v Olomouci. Provoz těchto škol je financován ze státního rozpočtu. Celocírkevní sbírka umožňuje školám doplňovat a obnovovat materiální vybavení, propagovat své studium a aktivity a také financovat různé vzdělávací programy. V první zářijovou neděli však může být místo sbírky pro EA vykonána ***sbírka pro křesťanskou službu***.

– ***sbírka pro sociální a charitativní pomoc***

Sbírka slouží k doplnění Fondu sociální a charitativní pomoci, který je určen pro pomoc lidem v nouzi a na zmírnění škod při přírodních katastrofách v různých zemích světa i v naší republice; v poslední době např. na okamžitou pomoc tajfunem zasaženým obyvatelům Filipín nebo na okamžitou pomoc obyvatelům Kyjeva a západní Ukrajiny (obojí prostřednictvím Střediska humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE); probíhá v říjnu na Díkčinění.

– ***sbírka na Jubilejní toleranční dar***

Jedná se o fond, který slouží k poskytování bezúročných půjček sborům a zařízením naší církve k zajištění naléhavých stavebních a často i záchranných prací na kostelech, modlitebnách, farách a ostatních objektech sloužících k provozu naší církve nejen v naší zemi, ale i českým sborům v zahraničí; půjčené finanční prostředky se vracejí zpravidla formou splátek rozložených do více let; určeným termínem je Den reformace.

– ***sbírka na bohoslovce a vikariát***

Zvěstování evangelia prostřednictvím odborně vzdělaných mužů a žen je podporováno celocírkevní sbírkou, která se pravidelně koná na Boží hod vánoční. Je tím vytvářen předpoklad pro růst nové kazatelské generace.

Krom těchto sbírek ještě bývá pravidelně po celý květen prováděna individuální ***Sbírka darů Jeronýmovy jednoty***, jejíž výtěžek doplňuje zdroje pro financování oprav, úprav, rekonstrukcí ap. církevních objektů.

A také bývají občas vyhlášeny celocírkevní dobrovolné sbírky – letos od 5. března do 17. dubna probíhala dobrovolná postní sbírka ***na pomoc rodinám v Etiopii „Stavíme lidi na nohy“*** a ještě byly dvě dobrovolné sbírky ***na pomoc Ukrajině*** (jedna od 25. února do 20. března; druhá od 16. září prakticky dosud).

Ted' čekáme seznam celocírkevních sbírek na příští rok, většina je už nyní jasná.

Celocírkevní sbírky bývají občas kritizovány, že odvádějí výnosy nejvíce navštěvovaných bohoslužeb do ústředí církve. Jejich význam je však především v tom, že nabízejí další pouto, kterým jsme spojováni v podpoře společného zájmu a díla, pouto solidárnosti.

A z uvedených sbírek naše sbory finančně čerpaly – benešovský sbor přijal velký dar na úpravu bytu před nástupem nového faráře (br. Trusiny) a pak několik menších darů či půjček z JJ; v Soběhrdech na stavební úpravy (okna) a sbor Sedlec Prčice na přestavbu farářského bytu; také ze sbírky na Diakonii šla pomoc do střediska ve Vlašimi.

Mirka Nulíčková (zpracováno na základě obdržených pokynů z ÚCK k jednotlivým sbírkám)

ZRUČSKÉ OKÉNKO

Zpráva o řešení situace FS ČCE ve Zruči nad Sázavou na mimořádném sborovém shromáždění 19. října 2014

přednesená Martinem Zikmundem – předsedou správní komise

- Po letošním jarním výročním sborovém shromáždění ve sboru Zruč nad Sázavou, na kterém pro nedostatek kandidátů již nemohlo být zvoleno staršovstvo ani v minimálním počtu, stanovil seniorátní výbor správní komisi pro Zruč ve složení: Martin Zikmund (předseda), Petr Turecký (místopředseda, současný administrátor), Pavel Pistor, Tomáš Fér a Ondřej Zikmund.

- Tato komise se 22. května sešla ve Zruči ke své schůzi a to spolu s manžely Jiřím a Ivanou Kratochvílovými (poslední kurátor s manželkou) ze Zruče a bratrem Janem Mižišinem z kazatelské stanice Uhlířské Janovice (sbor Zruč). Komise se usnesla, aby začalo jednání s okolními sbory ve věci zániku FS Zruč n/S jako samostatného sboru a přifaření tohoto sboru a jeho kazatelských stanic (Uhlířské Janovice a Ledec nad Sázavou) k okolním sborům. Postup byl stanoven takto: Komise se obrátí na okolní sbory s žádostí o setkání staršovstva se členem správní komise zručného sboru, aby zahájili společné jednání o případném přifaření sboru.

- Komise napsala dopisy sborům v Soběhrdech, Kolíně a Opatovicích. Žádá tyto sbory o schůzku staršovstva se členem správní komise (schůze v Soběhrdech by se měl účastnit i člen seniorátního výboru pražského seniorátu). Správní komise navrhuje, aby se FS Zruč n/S a jeho kazatelské stanice rozdělil takto: Zruč n/S by se stala kazatelskou stanicí FS Soběhrdy, Ledec n/S FS Opatovice a Uhlířské Janovice by se přiřadili jako kazatelská stanice k FS v Kolíně. Schůze v jednotlivých sborech by měly proběhnout ještě v červnu.

Za správní komisi se jednání ve sborech zúčastní: v Soběhrdech Martin Zikmund, Petr Turecký a člen FS Zruč n/S Jiří Kratochvíl. V Opatovicích Pavel Pistor a v Kolíně Tomáš Fér.

- 20. června se konalo setkání v Soběhrdech, kterého se účastnili výše zmínění zástupci správní komise a Zruče, staršovstvo soběhrdského sboru a dva zástupci Pražského seniorátu (konsenior Tomáš Trusina a seniorátní kurátorka Zdena Skuhrová). Soběhrdské staršovstvo se vyjádřilo, že si netroufá převzít zručský sbor (bez kazatelských stanic) jako svou kazatelskou stanici, jelikož samo se nachází v ekonomických problémech. Zástupci Pražského seniorátu nakonec navrhli převzít zručský sbor (bez kazatelských stanic) do svého seniorátu s tím, že by pak pražský SV stanovil novou správní komisi. Tento záměr následně potvrdil pražský seniorátní výbor. Kolínské i opatovické staršovstvo souhlasilo s návrhem komise převzít příslušnou kazatelskou stanici zručského sboru.

- V Opatovicích se konalo mimořádné sborové shromáždění 28. září a schválilo dohodu o přiřazení KS Ledec ke sboru v Opatovicích. Dohodu musí schválit ještě konvent Chrudimského seniorátu a synod, protože se jedná o změnu hranic seniorátů.

- V Kolíně se konalo mimořádné sborové shromáždění 12. října a dohoda o přiřazení KS Uhlířské Janovice ke sboru Kolín na něm byla schválena. Dohodu musí schválit ještě konvent Poděbradského seniorátu a synod. Ve Zručí, na dnešním mimořádném sborovém shromáždění (19. října), mají být schváleny obě již zmíněné dohody a usneseno o přesunutí sboru do Pražského seniorátu.

Pozn. Petr Turecký: stav k 28. listopadu 2014:

Všechna doporučení vznesená správní komisí a mimořádným sborovým shromážděním ve Zručí ze dne 19. 10. 2014 byla přijata.

Pozvání k ekumenickým bohoslužbám

Zhruba jednou za dva měsíce zazní v benešovské modlitebně či soběhrdském kostele při ohláškách pozvání k ekumenickým bohoslužbám, zvaným též familiárně "ekumenky". Ekumena je označení pro křesťanstvo po všem světě, rozptýlené a posléze i rozdělené do mnoha obcí, vyznání a viditelných církví. Ta rozrůzněnost provází křesťany od samého začátku, proto Ježíš prosí ve své předvelikonoční modlitbě za učedníky, "aby jedno byli". Znamením toho, že tu jako křesťané nechceme být jedni proti druhým – i když tomu tak v minulosti bývalo, někdy docela tvrdě a neúprosňe – ale spolu s druhými, v respektu a souručenství, jsou i ekumenické bohoslužby. Na Benešovsku je konáme zhruba 5-6x ročně jednak v Benešově, jednak v Soběhrdech, Čerčanech a Poříčí. Společně se scházejí křesťané římskokatoličtí, evangeličtí, husitští, z Jednoty bratrské, popř. z Církve bratrské. Ve Vlašimi se konají zhruba 2x ročně za účasti římských katolíků, husitů, evangelíků a členů Církve bratrské.

Proč si ekumenických bohoslužeb považovat a věnovat jim čas? Především proto, že jsou svědectvím o vzájemném respektu. Mezi křesťany a církvemi to občas zajiskří, ukáže se, že na určitá témata máme docela jiný názor, nebo z nich vyvozujeme jiné důsledky. To je v pořádku. Kritický rozhovor k životu Božího lidu patří od začátku, dohadovali se už učedníci mezi sebou, s nimi se dohadoval Ježíš. A po Velikonocích spolu měli ostré spory Pavel a Petr a další apoštolé. Špatné ale je, když se pyšně nad druhé nadřazujeme, ponížujeme je, anebo spory o malichernosti zaměňujeme za důležité otázky. A ještě horší je, když se nám obsah vlastní víry smrskne na pocit, že "nejsme jako ti druzí" - a proto jsme (ti jediní) správní.

Setkání bratří a sester z různých "jednot" lidu Kristova (jak pěkně říkali učitelé reformační Jednoty) napomáhá překonávat předsudky a uvědomit si, co všechno máme společné. Můžeme společně chválit svého Pána zpěvem a modlitbami. Objevíme, kolik máme např. společných písní. Když se s někým modlím a zpívám, těžko ho mohu hned potom odsuzovat jako špatně či povrchně věřícího.

Ekumenické bohoslužby je nejlepší konat podle bohoslužebného pořádku hostitelů. (Když se pořádají tak, aby tam od každého bylo něco, může to také dopadnout, jako když kočička s pejskem vaříli dort.) Účastnit se jich nám pomůže objevit, že jiný typ bohoslužeb, než na jaký jsme zvyklí, má své bohatství, hloubku a zaujaté účastníky. A když nám nesesedne důraz, s nímž přijde kazatel odji-

nud, je to výzva promyslet si – odkud můj nesouhlas vyvěrá? Z toho, že např. k reformačním důrazům patří ono zvěstování spásy bez předběžných podmínek, a teď najednou slyším, co všechno musím splnit, abych mohl obdržet Boží odpuštění a milost? Vida, ještě pořád víme, proč jsme evangelíky. Nebo můj nesouhlas vyvěrá jen z toho, že nezní, nač jsem zvyklý/zvyklá? Pak pozor, protože zvykovost je jeden z nejhorších nepřátel víry.

Konání ekumenických bohoslužeb je ovšem i důležitým svědectvím pro lidi necírkevní. Někdy jsou zmateni či pohoršeni, proč je tolik církví. A když vidí, že se jejich členové proti sobě halasně nestaví, ale společně se dokážou potkat, naslouchat biblickému poselství a ztišit se k modlitbám, aspoň kus toho pohoršení odvane.

V našem kraji jsou ekumenické bohoslužby záležitostí "normální" v tom dobrém smyslu slova. Není to zdaleka samozřejmost. Buďme za to vděční a zkusme si na ně udělat trochu víc času.

Tomáš Trusina

NOVINKY

Co dobrého číst, nad čím přemýšlet v novém roce 2015

Na konci každého roku v našich sborech jsou k zakoupení dvě ročenky, a to Evangelický kalendář a písmákův deník Na každý den. Pro přicházející rok 2015 jsme dostali z nakladatelství Kalich tyto dvě ročenky s mimořádně zajímavým a velice podnětným obsahem.

Články v **Evangelickém kalendáři** jsou inspirovány verši z knihy Kazatel 3,1-8 *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod sluncem svůj čas...* Autoři jednotlivých článků, mezi nimi i náš Tomáš Trusina, se zamýšlejí, jak daný čas prožívali či prožívají ve svém životě, a tak získáváme zajímavý a osobitý výklad Kazatelových moudrých slov.

Písmákův deník **Na každý den** se v nadcházejícím roce 2015 zaměřil na myšlenky M. Jana Husa, od jehož mučednické smrti uplyne 600 let. V některých dnech se ve výkladu oddílu Písma objeví jen Husův citát, v jiných pak téměř celý Husův výklad příslušného biblického oddílu. Díky tomu máme možnost se lépe seznámit s Husovými myšlenkami a pochopit, že jeho odkaz je pro nás stále živý a aktuální.

A tak s velkou vděčností můžeme poděkovat všem autorům za jejich příspěvky do obou ročenek a všem dalším, kdo se o vydání těchto zdařilých ročenek zasloužili. A všem sestrám a bratrům do-

poručuji obě ročenky si co nejdříve opatřit a během příštího roku v nich hledat poučení i potěšení, radost a naději.

František Šturc

EMAN právě vydává:

Nico ter Linden, Tobiáš

Pozdně biblický příběh o Tobiášovi odráží zkušenosti, kolik neštěstí a smutků může dopadnout do lidského života. Ale především jím prozařuje důvěra, že i v takových chvílích si do našich životů razí cestu Boží milosrdenství a jeho uzdravující moc. Jen je potřeba vydat se na cestu jako Tobiáš.

Dětem se příběhy z bible poslouchají nejlépe, když jim je vypravují jejich nejbližší. A převyprávění pro takovou společnou četbu umí velice dobře nizozemský farář a spisovatel Nico ter Linden (nar. 1936). Po jeho starozákonním a novozákonním *Povídá se...*, a vyprávění evangelijních příběhů pro děti *Král na oslu* nabízíme samostatný příběh o Tobiášovi. V českém vydání ho do nového hávu obléklo nápadité a bohaté výtvarné zpracování ilustrátorky Mariky Bumbálkové.

64 str. váz.16,5 x 23 cm, DPC 198 Kč, u nakladatele za 178 Kč

BLAHOPŘEJEME K NAROZENINÁM

Leden: Bubla Filip, Klokočná – 40 let; Barek Jiří, Čerčany – 79 let; Kopřiva Miloslav, Chocerady – 84 let; Litoš Antonín, Senohraby – 93 let; Zavadilová Jarmila, Přestavlky – 67 let; Pivoňka Miloslav, Benešov – 71 let; Vlasáková Pavlína, Mezihoří – 50 let

Únor Boháčová Marie, Soběhrdy – 91 let; Birošová Zlata, Čerčany – 72 let; Černý Bohuslav, Městečko – 69 let; Matoušková Růžena, Kozmice – 67 let; Klauzová Helena, Mnichovice – 75 let; Velebil Jaromír, Vodslivy – 76 let; Vilímek Zdeněk, Čerčany – 77 let; Dubec Ludvík, Hvězdovice – 67 let

Březen: Beranová Alena, Mrač – 65 let; Bohatová Drahuše, Soběhrdy – 69 let; Kingová Marta, Dobřichovice – 60 let; Rousková Jiřina, Benešov – 81 let; Vinšová Marie, Benešov – 89 let; Konrádová Hana, Petroupim – 66 let; Císař Josef, Městečko – 68 let

Děti

Leden Pavlík Gabriel, Mnichovice – 10 let

Únor Vojta Rataj, Vysoká Lhota – 20 let

Březen Nikola Bohatová, Soběhrdy – 20 let; Kamilka Bublová, Klokočná – 11 let; Vlasta Gobyová, Teplýšovice – 20 let; Hudcová Pavla, Ondřejov – 20 let;

RECEPTY

Tentokrát na jídla, kde jsou hlavní položkou vozerovické brambory. Tímto chceme vyjádřit rodině Dvořákových vděčnost a poděkování za opravdu chutnou zásobu na zimu.

1. Když doma není nic k jídlu: **Majoránkové brambory**

Syrové brambory nakrájíte na plátky a hodíte na smažící se cibulku, osolíte a hojně posypete majoránkou. Posléze zalijete vodou, jenom tolik, aby se brambory dusily. Když jsou měkké, zahustíte jíškou, nebo jenom moukou. A to je celé. Je možno přidat masox...

2. Když potřebujete mít „nóbl“ jídlo připravené předem:

Plněné bramboráky

Nasmažte mísu klasických bramboráků. Potom každý potřete hořčicí, položíte plátek salámu nebo anglické slaniny, plátek sýra a zavinete jako palačinky. Naskládáte elegantně do pekáče a v pravou chvíli zapečete v troubě.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina, tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz. Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: *Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz. Číslo účtu 1190782/0300.*

Kurátor: Pavel Goby

FS ČCE Sedlec-Prčice: *Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: jáhenka Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz Číslo účtu 191782497/0300*

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: *Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300*

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Adresa redakce: *FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 20. března 2015

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech